

утрѣ или у другъй день ще го обѣсятъ, убилъ едного челоуѣка въ тъмницѣтъ, и побѣгналъ но намѣсилъ ся въ сбиваніята на Галатъ и го хванали пакъ. — Ама това не е хубава работа, Діамандо моя, не е ли язъкъ, да издадешъ всички тѣзи челоуѣцы само и само за да имъ изедешъ имотътъ? — Не е нищо! И тѣ сж изгорили свѣтъ! — Ами да ли нѣма Богъ? — Има, нѣма, тука само неговата рѣка не стига. Не си гледашъ работата и ты, клетнико. И кой ти е казалъ тебе че Господъ ся мѣси въ свѣтовнытъ работы, тука на тозъ свѣтъ кой както си беджердиса. — Помисли че има Богъ. — Какво ще му мысликъ; ще ги изямъ тѣхъ, пѣкъ азъ ще царувамъ! — Сега ты рѣшена ли си на това? — Рѣшена съмъ. — Туй което си турила на умътъ си, нѣма ли да ся повърнишь отъ него? — Нѣма да ся повърна! — Кога ѣе тѣй разбери сега, Діамандо, че има Богъ отмъстителъ! рече предполаганнытъ Гырхардъ.

И въ тъмницѣтъ удушы женѣтъ съ рѣцъ.

Послѣ този непознатытъ извади отъ джебъ кыбритъ и запали свѣщъ та свѣтиа въ стаѣтъ.

Той бѣ Теодоръ Трипани.

Прѣдъ него бѣше ся прострѣла Діаманда посиняла като призракъ на ношницѣ богынь.

Повдигна трупътъ и го сложи на одѣрътъ; послѣ слѣзе, отвори пѣтнытъ врата и като прибра съ мѣкъ и другытъ трупъ на убитытъ прѣдъ вратата, затвори пакъ излека вратата и го изнесе та го тури при трупа на Діаманда.

Разбѣрка испослѣ въ джебоветъ на мрътъвѣтъ и намѣри единъ снопъ ключеве.

Взе тогазъ свѣщътъ, слѣзе долу, потърси на кѣдъ е подниѣтъ и като ѣа намѣри, опыта много ключеве отъ снопа додѣто намѣри който приставахе и отвори.